

Bestis

Nimimerkki nuuripuu

Mustantahmea kajali leviää silmänurkissa lammikoille. Mirke ähähtää, vapajavat sormet kynän ympärillä kiristyvät.

Toimi nyt vittu.

Toinen silmä onnistui hienosti ja nyt oikea on muotopuoli lällykkä, tahma keskellä liian pehmeitä kasvoja. *Nähään sit siel*, Anneke kirjoitti ryhmächattiin tuntien jälkeen eikä Mirke vastannut.

Oikeasti Anneke ei puhunut hänelle. Koko keskustelu oli kohteliaisuus, aleva ojennus, johon ei ollut tarkoituskaan tarttua. Luokkalaistyttö, jonka nimeä Mirke ei edes tiedä, vastasi *todellakin [sydän]* ja Mirke pani puhelimen taskuunsa tuplanapauttamatta.

Meikkikynän kärki rusentuu luomikuoppaan ja varistaa mustaa surua poskipäille.

”Vittu!” Mirke huudahtaa. Kynä lipsahtaa, kimmahtaa altaaseen. Aika on loppu ja Mirke näkee kasvoissaan vain naamion, jonka alla ei ole aitoutta.

Osis-pullossa on jäljellä surullinen pohjaliru. Mirke suihkuttaa lakkaa ohimoilleen, tupeerauska on puristuksesta vino ja raapii oranssinruskeaa pehkoa rikki. Tupsut leviävät epätasaisena katajakruunun ja hetken Mirke näkee mielessään Anneken, joka käyttää glitteriä ja lettejä ja on jotenkin *enemmän*, saa päättää, että kaikki menevät sinne, tapaavat siellä.

Ehkei pitäs mennä ollenkaan.

Ajatukset kiertävät nuhruista esitettä pesualtaan kulmalla. Siniseen paperiin on painettu sanat SEISKOJEN TERVETULOBILEET!! ja BE THERE OR BE SQUARE!!! Mirke tietää jo olevansa neliö, nolla, surkea eimikään, kutsuttu mukaan armosta. *Nähään sit siel*, Anneke kirjoitti ja puhui muille, hänen ohitse.

Mirke tuhahtaa, poimii kajalkynän ruutupaidan etutaskuun. Isän kasarinhakatakki pullehtii pöntön päällä ja Mirke katsoo sitä, kämmen tarttuu kuin unessa siskolta lainattuihin pääkalloihin ja lepakoihin. Korut ovat huijaushopeaa, halpametallia, joka täytyy pinnoittaa kynsilakalla, jotta iho ei

puhkea märkäiselle ruvelle. Mirke vetää ketjuja päänsä yli ja näkee takaosan halvassa maalissa itsensä, hekeä kerros huijausta oikean sisimmän yllä.

Ei ne kuitenkaan odota mua.

Niittiranneke nipsahtaa ranteeseen helposti. Toiseen käteen Mirke ahtaa nahkaremmejä ja hopeisia helyjä, renkaita, jotka ovat menossa bileisiin, joihin hän ei halua. Joihin haluaa. Joihin *saa*. *Nähään sit siel*, sanoi Anneke, jolle kaikki oli jo kutosen keväällä helppoa ja joka on varmaan saanut jo sata kaveria.

Hento kopautus keskeyttää ajatukset.

”Kestääkö vielä kauan?” Äidin ääni puuoven läpi, lämpimänä kuin maito. ”Mun on kauhea pissahätä...”

”Ihan just!” Mirke ärähtää ja kiskaisee puhkean takin ylleen. Pinta on kulunut, häitynyt vaaleanruskeiksi kohdista, joilla isä on nojailnut lavanreunoihin ja baaritiskeihin, tiiliseiniin ja betonireunoihin pihossa keskellä yötä, kun kukaan ei vahdi ja ilma tuoksuu kylmältä vapaudelta. Nyt Mirkellä on takki eikä lainkaan kokemuksia, vain laimea puolikutsu bileisiin ja tyhjistä syntyneet, vatsanpohjaa närppivä pettymys.

Mirke vilkaisee viimeisen kerran rupuisaa peilipintaa. Silmärajaus on menetetty, suttuinen mähmä sivussa ja vinossa. Hän sipaisee rinnan merkkejä, *Dingo Ratsia Pelle Miljoona*. Isän bändejä, nekin hän on kopioinut, liisteröinyt itseensä hurjuutta, jota ei oikeasti omaa. Kuin hän takin sisällä voisi olla joku.

Käytävässä äiti seisoo valkosinisellä matolla kotisukissa ja pitkässä puuvillapaidassa, jonka rintamuksessa on papukaijoja. *Vapaat linnut lentää, kesyt kaipaa*, Mirken aivot sanovat ja heti sydäntä kipristää kuin se haluaisi lisää, jotakin itseään enemmän.

Äiti ojentaa kämmentä pöyhäisemään tukkaa ja Mirke väistää.

”Monelta näette siellä”, äiti kysyy, silittää rintamuksessaan komeilevaa lintua kuin mitään kosketusta ei olisi koskaan heidän välillään ollutkaan.

”Puol kuus”, Mirke murahtaa. *Jos sä nyt haluat tulla saattamaan niin- -*

”Voit ilmotella sitten”, äiti sanoo. ”Laita viesti, jos tuun vaikka vastaan, kun se loppuu. Puoli ysiltäkö se oli?”

”Joo”, Mirke vastaa. Takki painaa olkapäitä lypsyyn, imeyttää kehoa lattiaan.

”Sulla on hurjat meikit.”

Nolouden ähkäys livahtaa Mirkestä kuin itsestään. Äiti sävähtää lähes huomaamatta ja Mirke tuntee syyllisyyden, voipuneen pahan olon siitä, ettei kuulu SEISKOJEN TERVETULOBILEISIIN muttei tännekään.

”Onko sulla rahaa?” Asiallinen, jääkaappimaidonviileä ääni.

”On”, Mirke vastaa, nypeltää takin helmaa, ”mun pitää nyt oikeesti...”

mennä hakeen säälipisteitä jostain mihin mua ei ees ooteta, missä ne kattoo mua ja

”Totta kai, ettei kaverit joudu odottamaan”, äiti hymyilee.

kattoo mua ja nauraa mulle

Äidin kämmen häljyy ilmassa Mirkeä kohti ja muuttaa kurssiaan viime hetkellä, sipaisee rintamuksen papukaijaa uudelleen. Se on sallittu nyt, kun heidän väliinsä on yllättäen kasvanut outouden rihma.

”Pidä oikein hauskaa”, äiti sanoo.

Mirke nyökkää hankalana ja painaa päänsä, antaa takin vetää itseään kohti ovea ja unelmia, saavuttamatonta kuuluvutta.

Jytke kantaa liikuntasalista kadulle saakka. Tempo on kova ja kiivas ja saa silti askelet haparoimaan ja kiistämään.

Mirke hidastelee, nyhjää samettihousuja ylemmäs, kuuntelee ketjujen huijauskilinä viileässä illassa. Koulun pihassa salin ovi on jo auki ja valo välkkii sisällä, kutsuu osaksi jotakin, mihin Mirkeä ei kuitenkaan halua kukaan.

Mitä sä sinne meet, et ees tunne siellä ketään oikeesti.

Mirke pysähtyy. Ajatus karkaa chatiin, jossa ihmiset jo sopivat näkevänsä käytävässä, ovella, sisällä, eikä hän ole vielä kukaan vastannut kenellekään, reagoi kehenkään. Sydän kiskoilee kohti puhelinta, mutta aivot eivät anna.

Pitäis vaan olla menemättä. Ei kukaan ees huomais. Ei kukaan ees

Nielussa tuntuu kirpeää sakkaa. Mirke pysähtyy keskelle tietä, neliö, nolla, eikukaan isän seikkailutakissa. *Nähään sit siel* sanoi Anneke ja varmaan on jo siellä, luovii puolittutujen meressä sujuvana ja kauniina, saparoissa, silti jotenkin aitona. *Nähään sit siel* paitsi että ei nähdä, ei Mirkeä, ei tänään.

Varmana muutkaan ei mee. Ei muutkaan oudot, friikit, et sä kuulu sinne, et sä--

”Mirke?”

Kuulas ääni hätkäyttää niin, että ketjut kaulalla heljähtävät. Mirke vilkaisee ja Anneke on siinä, käsi moikkauseleessä ja suu virneessä. Saparo-Anneke ja *nähään sit siel* -Anneke, se, jolle kaikki on helppoa.

”Moi”, Mirke henkäisee. Sana on laimea ja aivojen ainut. Annekella on hopeista luomiväriä ja tiukka toppi eivätkä he sovi yhteen lainkaan.

”Hyvä, säkään et oo viel mennyt”, Anneke huokaa. Ääni on heleää vettä kevätpurossa.

”Mä luulin, et oisit jo”, Mirke yrittää. Kämmen hulajaa kohti liikuntasalin välkettä.

”Lähin myöhässä”, Anneke puuskahtaa, suoristaa kaulakorua ja sitten, yllättäen, tönäisee Mirkeä innostuen olkapäästä. ”Miten sun eka viikko on menny! Kuka teidän maikka on?”

”Virtanen”, Mirken suu muodostaa. Outous ja tuttuus törmäilevät hänessä. Anneke, tässä, katulamppujen hohteessa. Puhumassa hänelle.

”Meillon Mäkimaa”, Anneke huokaa. ”Sori, etten oo ehtiny ees moikata. Meiän luokka on ihan seko. Mennäänks yhdessä?”

Anneke osoittaa koulun pihaa. Liikuntasalin jytku junnaa ja musiikki kiemurtelee samassa tahdissa Mirken sydämen kanssa. Hän toivoo, että hämärä kätkee poskien punan, ettei silmien räpsynä paljasta, miten lähellä kynelet ovat.

He astuvat askelen, ja toisen, yhtä matkaa, maiharit ja pikkutanssikengät.

”Tunneks jo kaikki?” Mirke kysyy mukakepeästi. *Nyt se voi kertoa, miten hyvin sillä menee.*

”En! Hyvä kun uskallan ees puhua kellekään”, Anneke nauraa.

Jokin Mirken rintaan pesiytynyt hellittää, irtoaa. Anneke vilkaisee häntä, sipaisee ohimon takkupörröä.

”Siistit meikit ja tukka, laitoitko itte noi?”